

Enheten i Kristus 20170917 i Farsta 14 sö i Tref

När jag slutade i en församling för många år sedan var det någon som sa till mig att jag predikar om samma ska hela tiden. Det är positivt, sa hon, det är inte kritik. Det kändes spännande och har naturligtvis fått mig att grubbla på vad det kan vara och hur det tar sig uttryck. Det jag tycker mig finna i mitt eget tänkande och sökande är övertygelsen om att vi alla är människor. Det vi omsluter oss med är skal av olika slag, kläder som ger en viss utstråling, frisyrier och utseende av olika slag. Med det yttre vill jag förstärka något som jag kanske vill lyfta fram eller som jag vill skapa eller förstärka gentemot den jag möter. Kavajen är ett enkelt trick. Utanpå en sliten t-shirt kan den göra att jag ser klädd ut. Att åka på konferens med prästskjorta eller civil ger mycket olika reaktioner. Sjukhusprästen har det ofta inte, för att inte förknippas med döden. Den evangeliskt kristne i Tyskland eller Italien har det inte. Man är ju inte katolik. Men under dessa skal, är vi människor. Jag hade varit på fängelsebesök och samtalat om bekymren med att vara missbrukare. På kvällen fick jag följa med Karin på kungamiddag. Efter fem minuter handlade samtalet där också om förhållningssättet till alkohol och missbruk. Det stärkte min teori: innerst inne är vi människor som har många likheter. Antagligen är det också där enheten i Kristus börjar. När jag är nära mig själv, är hel och sann. Ha inte så många olika fokusar tänker jag att Paulus skriver till Korinthisarna och till mig. "Låt oron få sjunka som stenar mot botten", sjunger vi i Ingmar

Johánssons psalm "Du är en bön". Jag behöver de stunderna ibland för att bli hel och ett med mig själv. Ibland kommer klarheten, när jag rensar mitt mentala skrivbord. Det finns perioder när jag bara måste stänga av alla intryck. Det stormiga vattnet stillnar. Det som legat och skvalpat på ytan och i mitt ansikte sjunker till botten. I stället kan jag plocka upp sak efter sak, titta på den, värdera och besluta. Jag tänker att det är en förmåga att öva upp. Jag brukar berätta om min "andliga abstinens" för några år sedan. Jag skulle predika i slutet av sommaren, efter en schön och avslappnad sommaresemester. Ingen klocka på armen men väl en frälsarkrans. Var tionde minut, när inget lossnat, tittade jag reflexmässig på armen och nog var det bekymmerslöshetens pärla jag fick syn på. Den blå sinnesropärlan. Flera gånger hände det. Och som kineserna säger "Det du hör glömmet du, det du ser kommer du ihåg, det du gör förstår du". Visst hade jag hört och sett, men kanske var det den gången jag förstod värdet av att ha något att koncentrera mig på. Något att röra vid. Något att stanna upp inför. Att ha ett fokus gör mig hel. Att enas om ett gemensamt fokus gör oss till en helare gemenskap. En gemensam fiende. Jag sökte på försök på Google och hittade något som heter "Psykologifabriken", ett företag som sysslar med ledarskapsutveckling, verkar det som. "(Katarina Isotalo får stöd av gruppforskaren Susan Wheelan som) förespråkar att man som grupp i första hand bör fokusera på uppgiften som ska lösas. Att hitta tydliga roller och klara mål för gruppen genererar i sig sammanhållning. Det finns också forskning

som visar att rena team-buildingaktiviteter fungerar bäst om de innehåller uppgifter som är så svåra att gruppen precis klarar av dem. Åk inte bara ut till en isolerad plats för att umgås, se om ni kan hitta riktigt svåra uppgifter som kräver allas deltagande - och gärna uppgifter med direkt koppling till utbildningen. Det kan röra sig om att bygga en bro, undervisa stökiga skolklasser eller försöka lösa problemet med global uppvärmning. Då är det möjligt att skapa grupper och organisationer som drar nytta av alla medlemmar för att nå de gemensamma målen. Det blir inte lika intressant att tala illa om någon i klassen när du behöver den personens hjälp ... Det behövs alltså inte ett hot från utomjordingar (även om det är effektivt) för att skapa sammanhållning ... Med bara en smula medvetenhet om hur godtyckligt vi-och-dom-känslor uppstår - och ett tydligt fokus på uppgiften som ska lösas kommer man långt!”

Ganska basala insikter *och* tänkvärda. Enhet i församlingen kan skapas genom att vi hotar med helvetet för den som inte ingår i en städgrupp, *eller* genom känslan att vi har en nästan lite för stor arbetsuppgift att lösa. Hur ska vi klara oss utan en andlig ledare i församlingen? Jo, vi behöver hjälpas åt. Hur ska vi lösa omsorgen om varandra, i församlingen? Jo vi ser *till* våra vänner. Det är genom vår omsorg om varandra som vi blir ett trovärdigt vittnesbörd i världen. ”Se hur de älskar varandra” är väl inget riktigt bibelcitat, men vad kan vara starkare än att vara ett svar i Jesus egen förbön för sina följare? Kärleken mellan syskon i tron

visar vem Gud är. För några år sedan hade jag drivit utmaningen i det ekumeniska perspektivet. Idag har nog min syn vidgats. Tre samfund har blivit ett i Eumeniakyrkan. Det har varit en längtan. Men enheten har många dimensioner. Kanske är det att enas om det gemensamma som är den stora utmaningen? Jag får kärlek, därför ger jag kärlek. Vi älskar, därför att han först har älskat oss. Jag kan höra om enhet och glömma det. Jag kan läsa och se enhet, och minnas principen. När jag *gör* enhet, det är då jag förstår enhet. Som jag alltid brukar säga...

Amen